

משכנות הרוזעים

שיעורו השבועי של
הרה"ח ר' שלום מייקוף שליט"א

תורה דפ"ב שיעור ה
אב תשפ"ג

יו"ל ע"י מכון
"שעדים"
להוצאת שיעורי
הרה"ה ד'ר' שלום מייקוף שליט"א

הארות והערות יתקבלו בברכה

0548-593-792

0533-10-7641

לקבלת החוברות השבועיות

N3107641@gmail.com

תורה רפב שיעור ה

משכנות הרועים

יש ענין שנתהפך הכל לטובה ובלבד שלא יתייאש מן הצעקה, כי כאשר האדם מחבר עצמו ורצונו אל ה'ת, הרי הוא נידון כענף מהמשכן וכתולדה של הצדיק, ונידון לכף זכות, ובכח זה עתידים ישואל להיגאל

פתחי שערים

א] מה שהתחיל בתחילת המאמר לפרש 'ועוד מעט' טוב שבו אינו רשע, אזי 'והתבוננת על מקומו' הראשון ואיננו שם, כי עלה מכף חובה לכף זכות, וצ"ב למה אמר להתבונן על מקומו מה עניין המקום, הרי היה אפשר להתבונן עליו בעצמו [ובדרך רמז י"ל מקומ"ו כמניין הנקוד"ה טוב"ה].

ב] מה השייכות בין המשכן והתינוקות אל כלל המאמר שמבאר עניין הנקודות טובות, והרי פשוט שיש לזה שייכות שהרי אמר שהחזן המוצא את כל הנקודות טובות, הוא יודע היכן התינוקות קוראים.

וידוע מ"ש בליקו"ה (השכמת הבוקר ה"א, ובעלים לתרופה מכתב רעט, שפד) שהמשכן נבנה במדבר מליקוט הנקודות טובות שכל אחד הביא איזה דבר זהב וכסף וכו', אולם בדברי רביז"ל כאן אין מפורש שהמשכן עצמו נבנה מהנקודות טובות.

ג] למה כשמבאר את הפסוק גדיותיך על משכנות הרועים, מביא דברי הגמ' שהתינוקות מתמשכנים על הרועים כי התינוקות מתמשכנים ח"ו בעוון הדור כשאין רועים, והרי זה עניין שלא שייך לכאן, ורביז"ל מבאר אחרת את הפסוק, שמפרש 'משכנות הרועים' שהם המשכנות שהצדיקים עושים, וא"כ למה הכניס כאן את עניין המשכון.

ד] מה ביאור מ"ש שהחזן יודע את כל עניין התינוקות 'והדור שיבוא מהם עד הסוף', ולא מובן מה העניין לדעת את הדור שיבוא מהם.

ה] למה נקראו התינוקות כאן בעניין זה בשם 'גדיים'.

ו] מה שביאר את המנהג שהתינוקות מתחילים מויקרא, כי מהמשכן הם מקבלים את הבל פיהם, והנה מקור המנהג הוא מהמדרש כמו שהביא בפנים, ושם מבואר טעם אחר, שהם מתחילים בעניין הקרבנות כי יבאו טהורים ויעסקו בטהרות, ומה השייכות בין זה לדברי רביז"ל, וגם צ"ב מה שאמר רביז"ל שבויקרא הוא גמר מלאכת משכן, הרי בפשטות שם מתחיל עניין הקרבנות ולא עניין המשכן.

ז] למה הכניס כאן את העניין של 'אל"ף זעירא' דויקרא, ונראה בפשט הדבר שבא לומר טעם ורמז על זה שמתחילים עם התינוקות בויקרא, כי אלף לשון לימוד, כמו ואאלפך חכמה (איוב לג לג), ואל"ף זעירא רומז על הלומד הקטן (עי' כעין זה בכלי יקר ויקרא א א), אבל צ"ב מה נכנס עניין זה לכאן, וזה דבר מיותר אחרי שכבר הביא מהמדרש את עצם הדבר שהתינוקות מתחילים בויקרא.

ח] מבואר בחיי"מ (סי' לג) ופל"ח, שחציו הראשון של המאמר נאמר בשמיע"צ שנת תקסח, וכל החלק האחרון של המאמר, מעניין הצדיק שהוא שליח ציבור, והמשכן והתינוקות, נאמר אחרי כן בעת נסיעת רביז"ל ללעמבערג, ואמר להם שזה התחלה של ביאור על נסיעתו, וצ"ב מה השייכות.

דעה והשכל

אמנם ביאור הדבר הוא דבר סוד, כי נשמות ישראל לקוחים מהשכינה (כמ"ש רביז"ל בתורה עה), וע"כ גם השכינה נקראת בשם כנסת ישראל (שערי אורה סוף שער א), וכל עוד שהם מחוברים אל שורשם, הרי השכינה לוקחת על עצמה את היסורים שעלולים לבוא עליהם כאמא המסוככת על בניה וכאמא המכפרת על בניה, והעונש ניתן לה כביכול בזה שהיא מתגרשת מלשכון אצל הקב"ה ויורדת לגלות למקום החיצונים, והכל מתוך מסירות נפשה בעד בניה, ועל זה נאמר (ישעיה ג) ובפשעיתכם שולחה אמכם, אבל אם בניה מנותקים ממנה, אז עוונותיהם חלים על ראשם, ומי יודע אם תהיה להם תקווה.

ועל כן אמר מזמור לאסף שהשי"ת שפך כביכול חמתו על השכינה השורה במקדש, והיא עצמה נקראת בית המקדש העליון, כי היא אשתו זו ביתו של הקב"ה כידוע, וזה נקרא בלשון חז"ל שהקב"ה שפך חמתו על עצים ואבנים כלומר על בית המקדש, ונתקיים בה ובפשעיתכם שולחה אמכם לכפר על בני ישראל, וכמו שרמזו הרמב"ן ותלמידיו עניין זה בפרשת נח (בראשית ט יב) בעניין הקשת, שהאומנת נרדית כשהבן סורר, ועל כן נאמר (שם יד) והיה בענני ענן על הארץ ונראתה הקשת בענן, כלומר שמידת הדין הרמוזה בענן, מחשכת את פני הקשת שהיא השכינה הקדושה.

אכן ביאור הדבר נראה בע"ה, שבעניין המשכן והתינוקות והרועים שבסוף המאמר, לימדנו רביז"ל את עומק העניין של הנקודות טובות, כי בשיעורים הקודמים כבר הארכנו בס"ד לבאר בכמה אופנים את המהלך של ליקוט הנקודות טובות והפיכת כף חובה לכף זכות, אמנם הדרך העליונה שיש בעניין זה הבאנו בשיעור ג, וכבר רמז לזה בביאור הליקוטים כאן, שהנקודה טובה היא סימן על זה שהאדם מישראל הוא חלק אלוה ממעל, וממילא לא יאבד לאבדון, וכבר רמזנו שם שזה עניין המשכון, שבו נמצאת השראת השכינה, כמו שהיא שורה על נשמות ישראל שהם חלקי אלוה ממעל, ועתה נבאר יותר בע"ה.

שפך חמתו על עצים ואבנים

כי הנה מבואר במדרש (הובא ברש"י ותוס' קידושין לא:) על פסוק מזמור לאסף, אלוהים באו גויים בנחלתך, מזמור, קינה מבעיא ליה, אלא מזמור על ששפך חמתו על עצים ואבנים ולא על ישראל ע"כ, וצ"ב מה שייך לומר כן כלפי שמיא, וכי היה לו צורך לשפוך חימה על מישהו, ואם שפך על עצים ואבנים זה לא על ישראל, והרי זה דומה למי משבר כלים בחמתו (שבת קה:), ודומה למה שנתנו האמוראים לילדיהם כלים שבורים להוציא את יצר הכעס (שם), ואיך כאן אמרו כן כלפי שמיא.

הני"ק שנפלו ונשברו ומתו, כי נפילת הני"ק נקראת בשם מיתת המלכים, ותיקונם בשם תחיית המתים, ואיתא בזוה"ק (שמות יט., ובאר"ר נשא קלה:) שכל ירידה מהמדרגה נחשבת למיתה, וממילא נמצא שעליה מהירידה נחשבת לתחיית המתים.

ובלבד שלא יתייאש מן הצעקה

אמנם צריך לבאר דברי רביז"ל, איך זה שעל ידי הצעקה נהפכים ירידות לעליות ועוונות לזכויות.

אכן הביאור הוא, כי באמת כל מעשה שנעשה תחת השמש, גם מה שנראה למרות עיני כבודו, אבל באמת לאמיתה, יוצא מזה כבוד שמים, שהרי הקב"ה שולט על כל מעשי בני אדם, וכמו שממעשי פרעה שהרשיע והזיד ולא אבה לשלח את ישראל, בכל זאת עלה מזה כבוד שמים ככתוב (שמות יד) וְלִמְעַן תִּסְפָּר בְּאֲזְנֵי בְנֵי וְיִבְרַךְ בְּנֵי אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלֵתִי בְּמִצְרַיִם וְאֶת-אֶתְחִי אֲשֶׁר-שָׁמַתִּי בָם וַיִּדְעוּתָם כִּי-אֲנִי יְהוָה, ונאמר (שם יד יז-יח) וְאֲנִי הִנְנִי מְחַזְקֵךְ אֶת לֵב מִצְרַיִם וַיִּבְאוּ אֶתְרִיקָם וְאֶפְכְּדָה בְּפִרְעָה וּבְכָל חֵילוֹ בְּרָכְבוֹ וּבְפָרְשָׁיו: וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי אֲנִי יְהוָה בְּהַפְכְּדִי בְּפִרְעָה בְּרָכְבוֹ וּבְפָרְשָׁיו, ונאמר במפלת גוג ומגוג (יחזקאל לח כג) וְהִתְגַּדְלֵתִי וְהִתְקַדְשֵׁתִי וְנִוְדַעְתִּי לְעֵינֵי גוֹיִם רַבִּים וַיִּדְעוּ כִּי-אֲנִי יְהוָה.

וממילא גם בכל מעשה של כל אדם יוכל להיות כך, שהקב"ה יהפוך כל

וממילא נמצא שהרשע אשר הוא בעל חוב, כלשון רביז"ל בפנים שיש כף חובה וכף זכות, הנה תקוותו היא כאשר הוא עדיין מקושר אל שרשו אשר בשכינה הקדושה, כי כל עוד שהוא כמו תינוק הנמצא במשכן אשר שם שורה השכינה, כי אז השכינה והמשכן מתמשכנים בשבילו, ובמקום לגבות את חובו ממנו, גובה השי"ת מהמשכון.

יש עניין שנתהפך הכל לטובה

וזה ביאור השיחה הנוראה ששח רביז"ל, וכתבה מוהרנ"ת למקוטעים בכמה מקומות (בשיה"ר ג, חיי"מ סז, וליקוה"ל תפילת המנחה ה"ה סק"ה, נדרים ה"ד ס"ק כז, וגביית חוב מהיתומים ה"ג ס"ק יז, מעקה ה"ד סוף סק"ה, ועלים לתרופה מכתב שי) שיש עניין שנתהפך הכל לטובה, וגם בשאול תחתיות יכולים להיות קרובים אליו יתברך, ועיקר השיחה הוא, שאמר רביז"ל, אפילו אתם בעניין שלכם כל אחד להיכן שנפל, אבל יש עניין כזה שבו נהפכים כל הנפילות לעניין אחר לגמרי, ושאל מוהרנ"ת אבל איך זוכים לזה, ענה רביז"ל ובלבד שלא יתייאש מן הצעקה, ואפילו כשנופלים לתוך הבוץ, צועקים וצועקים וצועקים ע"כ.

ויש לרמז עניין זה במ"ש בתפילה מחיה מתים אתה רב להשיע, להשיע ר"ת יש עניין שנתהפך הכל לטובה, וזה שייך למה שהקב"ה מחיה מתים, שזה שורש כל הקימה מהנפילה והעליה מהירידה, כמו שהמתים עתידים לחיות, וכמבואר בכתבים שתחיה"מ הוא עניין העלאת

הם מעין המשכן שמתמשכן, כי גם הצדיקים הרועים הם שורשי נשמות ישראל, והמעשים של העם נחשבים עליהם, כי הם השורש והעם הם הענפים והעלים, וע"כ מבואר בליקו"מ ח"ב תורה סו שהצדיק עושה תשובה בעד ישראל כי הוא יסוד הפשוט שממנו נמשכים כל היסודות, ואמנם זה רק בתנאי שהאדם שב, ומחובר לצדיקים, שאם הוא מנותק מהם, הרי את אשמתו ישא לבדו.

תשב"ר מגינים על הדור

וזה גם ביאור העניין שהתינוקות מתמשכנים חלילה בעוון הדור, כי הם כמו השרשים של שאר בני האדם, כי הרי תחילת כל אדם היה בדרגא של תינוק, וע"כ נחשב כל תינוק לבחינה של שורש כלפי הדור שיוצאים מהשורש, וע"כ אמרו שיש לתינוק של בית רבו הבל פה שאין בו חטא, כי הוא כמו השורש של כל דבר, ותמיד השורש הוא טוב גם אם הפרי הוא רע, וכמו שנתבאר שכל מעשה ומעשה שנעשה בעולם משתלשל מכבוד שמים, ויוצא בעולם במטרה להוציא מזה דבר טוב, גם אם אחרי שיצא לפועל הוא נחשב בינתיים לדבר רע, ואם כן כל מעשה ומחשבה ודיבור נידון כך, שבקטנותו הוא הבל שאין בו חטא וכאשר הוא גדל ומתפשט משרשו נעשה רע.

וע"כ התינוקות שבדור מקבלים מהמשכן, שהוא שורש כל ישראל כמו שנתבאר, כי בעניין זה התינוקות הם בני

מעשה לטוב, להוציא מזה כבוד שמים, אלא שכל עוד שהאדם מקושר לרע, ונוח לו בהנאת העבירה וביצר הרע, ממילא אין לאדם שייכות עם הכבוד שמים שעולה מתוך מעשיו, ועל כן ענוש יענש, אבל אם האדם צועק להשי"ת וחפץ בטוב, ומצטער על מעשיו הרעים, ממילא מנתק ומפריד את עצמו מהחלק הרע, ונשאר המעשה גרידא שעשה, ואת המעשה הרי השי"ת מפרש לטוב, כי האמת כן היא, שיצא גם מזה כבוד שמים באיזה אופן שהוא, וזהו מ"ש רביז"ל, שיש עניין שנהפכים החטאים ל'עניין אחר לגמרי', ובלבד שלא יתייאש מן הצעקה.

משכנות הרועים

והרי נתבאר מ"ש מזמור לאסף ששפך השי"ת חמתו על הבית הגדול ולא על ישראל, וכמ"ש באו גוים בנחלתך טמאו את היכל קדשך, וכל זה בתנאי שהאדם מחובר לשכינה הקדושה, והוא מבני המשכן, כי אז השכינה לוקחת על עצמה את החטא שלו, ועל כן נקראת המשכן על שם שמתמשכת בעוון ישראל כמו שהבאנו, שהכוונה באמת היא על השכינה השוכנת במקדש.

וזה הוא גם ביאור מה שהצדיקים סובלים בעוון הדור, ומכפרים עליהם ביסורים כידוע (עי' נדרים נ:), וכמ"ש בגמ' (שבת לג.) על פסוק משכנות הרועים, שכשיש רועים בדור הם מתמשכנים על הדור, וכשאינן, אזי התינוקות חלילה מתים ומתמשכנים, והיינו כי הרועים

ביאור עניין הקרבנות דייקרא

וזה עניין הקרבנות, כי לכאורה לא מובן איך הקרבת בהמה לאש מכפרת חטא, וכבר עמדו בזה המפרשים (עי' רמב"ן ויקרא א ט) לבאר מה עניין זה לזה, ובספר הבהיר אמרו שנקראת קרבן על שם שמתקרבים על ידה הצורות הקדושות למעלה, ועי' בזה"ק (פקודי לט.) ובדברי האריז"ל (פע"ח שער התפילה פ"ה ופ"ו) שרעותא דקרבנין סלקא עד אין סוף, ומעלה את העולמות ממדריגה למדריגה עד שורש כל השרשים, ונבאר את הדברים בע"ה בדרך פשוטה.

כי הנה הבהמה היא דבר גשמי כי היא מחפצי עולם הזה, בפרט בהיות הבהמה מגושמת, וכשמקריבים אותה הרי היא עולה באש והחלק הגשמי שהיה אפשר למששו ממש, נהפך להיות אויר ועשן שהם כמו רוחניים, אמנם זו היא רק התחלה, כי זו היא פעולה שבאה לעורר את העניין הזה באיערותא דלתתא, וממילא ממשיך העניין להיעשות מעצמו באותו אופן, וע"כ נעשה אחרי כן מהעשן והאויר הללו ריח ניחוח, וכך עולה מדרגא לדרגא, מגשם לרוח, ומרוח לרוח עליון יותר עד אין סוף, ובכח מעשה זה שעושים בבהמה מסוימת שמקריבים אותה לאשה ריח ניחוח, מתעלים כל מעשי אדם זה בעל הקרבן להיחשב כרוחניים, ואז גם החטאים מתפרשים לפי שרשם הרוחני באופן שמרכיבם כבוד שמים, כמו שנתבאר שיש עניין שנתהפך הכל

המשכן ממש, כי גם הם כמו השרשים של הדור, וכשהקב"ה מרחם שלא להשחית את כל הדור, הוא מביט ומסתכל על השרשים, ודן את כל התוצאות ואת כל הדור לפי השרשים, ואז חלילה התינוקות מתמשכנים כמו המשכן והצדיקים, כי הם כולם רק שרשים אל כל הדור ואל כל המעשים הדיבורים והמחשבות שנעשים בעולם.

ואף שהם הבל שאין בו חטא, ולמה ייענשו, הרי כמו כן יש לשאול למה הצדיק סובל בעוון הדור, ולמה המשכן מתמשכן על הדור, אלא כי לעולם החטא צריך כיבוס, ואם דנים את האדם אחרי שכבר חטא והוציא את החטא לפועל, אז העונש קשה וחמור מאוד, אבל כאשר דנים את המעשים כפי שורשם, אז הם קלים להתכבס, ודי להעניש מעט, ולשפוך חמתו על עצים ואבנים, ולסלק צדיק אחד בדור או תשב"ר במקום להעניש את כל הדור.

והתבוננת על מקומו

וזה פירוש דברי רביז"ל שאחרי שמוצאים את הנקודה טובה, אזי והתבוננת על מקומו ואיננו שם, והערנו לעיל, למה להתבונן על מקומו ולא על עצמו, אכן עתה מבואר הדבר בס"ד, כי מקומו של אדם הוא שורשו, שמשם הוא צומח, ומשם הוא משתלשל ויורד, וע"כ אמר הכתוב שעניין הנקודות טובות הוא, להתבונן על השורש של האדם, ואיננו על מקומו הראשון, כי יצא מכף חובה לכף זכות.

נראה בקטנותו ובהתחלתו, שזה נקרא תשב"ר, שמהם גדלים הדור, וכלשון חז"ל (ב"רמב"ג) אם אין גדיים אין תיישים.

וע"כ קרא להם הכתוב כאן בשם גדיים, ואמר ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים, כי כשהקב"ה רוצה לכפר על הדור ולהעלות ריח ניחוח של קרבן לפניו, הרי הוא מסתכל על הדור בבחינת היותם עדיין בשרשם, דהיינו כאילו היותם עדיין תינוקות שאז היו נקיים ובלי חטא, כי באמת שורש של כל דבר הוא בלי חטא, כי השורש של כל הבריאה הוא למעלה, וההתחלה של כל מחשבה דיבור ומעשה הוא בטוב, וככל מה שנתבאר, ועל כן גד"י כמניין טו"ב וכמניין ח"ט, שהוא החט"א בלי האל"ף שפורח ממנו ומסתתר, כי בכל חטא יש אלופו של עולם ועל זה רומזת האל"ף שבתוכה חטא (דגל מחנה אפרים פרשת עקב בשם זקינו הבעש"ט), כי אלופו של עולם נמצא בכל מקום וגם במחשבה דיבור מעשה של חטא, אבל הוא מסתתר שם בהסתרה שבתוך הסתרה, וכמפורש בדברי רביז"ל בתורה נו סעיף ב ותורה לג סעיף ג.

אל"ף זעירא

ועל זה רומז עניין האל"ף זעירא המובא כאן בתורה רפב, כי כך מתחלת פרשת הקרבנות, ויקרא אל משה באלף זעירא, ללמדנו את סוד ודרך איך הקרבנות יכולים לכפר חטא ועוון, על ידי שהם מעוררים את אלופו של עולם הנמצא גם בחטא, אלא שמסתתר שם בבחינת

לטובה, וממילא באה הכפרה אל האדם.

נמצא מעתה, שהתשב"ר שיש להם הבל שאין בו חטא, שמגין על הדור ועליהם העולם עומד, הם כמו עניין הקרבנות, וממילא מובן למה התשב"ר מתחילים ללמוד בפרשת הקרבנות כמ"ש במדרש, ואילו מה שרביז"ל מבאר את השייכות של התשב"ר למשכן של הרועים כי הכל הוא עניין אחד, שעל ידי שמתגלה השורש של הבריאה והאדם, ומתעוררת תחילת ההשתלשלות של כל מחשבה דיבור מעשה שלו, ממילא מתפרשים כל ענייניו של אדם בצורה עליונה יותר ובאופן אחר מתוקן, כדברי רביז"ל שיש עניין שנתהפך ומתפרש הכל לטובה.

ורעי את גדיותיך

ובזה נשוב לדברי רביז"ל שאמר שהחזן יודע את כל עניין התשב"ר והמשכן שמשם הם יונקים, והוא גם יודע את הדור שיבוא מהם עד הסוף, והקשינו מה שייך לכאן עניין הזה של הדור שיגדל מהתינוקות, אכן עתה נתבאר בס"ד, כי כל עניין התשב"ר והכח שלהם להעמיד את העולם הוא מצד זה, כי הם כמו השרשים של כל הדור, כי מתשב"ר גדלים כל הדור, ואת זה משיג החזן, איך שהתשב"ר הם השורש לכל הדור, ובזה הוא מלמד זכות על כל הדור, כי אפשר לפרש כל אדם כאילו הוא עדיין תשב"ר, וכל מעשה שלו אפשר לבאר ולהסביר כפי מה שזה

ועל כן טובה גדולה היא להם שדנים אותם כפי מה שזה נראה בשורש, ששם בשורש אין חטא גמור, אלא שורש של חטא, כי שם מתקיים מ"ש (שה"ש א ה) שחורה אני ונאווה כאהלי קדר כיריעות שלמה, ופרש"י שם שזה עדיין קל להתכבס.

ואמנם כל עניין זה שביארנו, שברצות ה' דרכי איש, הרי הוא דן אותו ואת מעשיו כפי השורש, הרי זה רק בתנאי שהאדם שב וצועק אל השי"ת כמו שהבאנו משיחת רביז"ל, וביארנו שטעם הצעקה הוא, כדי לנתק עצמו מהחלק הרע שבו, ונראה לפרש בזה מ"ש (תהלים נא) זבחי אלוהים רוח נשברה, ומה עניין שברון לב לזבחים וקרבנות, אלא כי סוד הקרבנות שמכפרים ביארנו שזה על ידי שמעלים את המעשים אל העניין אחר לגמרי כדברי רביז"ל, ואולם זה בתנאי שהאדם זוכה את לבו ושובר את רוחו ושופך את נפשו לפני השי"ת, וכדברי רביז"ל למוהרנ"ת 'ובלבד שלא יתיאש מן הצעקה', ואז נעשה בו העניין של הקרבנות שמעלים את המעשה אל דרגא של אשה ריח ניחוח לה'.

סיום המאמר

הנה מוהרנ"ת בעלים לתרופה (מכתב שטו) כותב לבנו, שהוא מחיה את עצמו בדרך של אזמרה, ואילו הייתם הולכים בדרך זו כמוני, כבר הייתם כשרים יותר ממני ע"כ, והנה מוהרנ"ת עצמו הרי בוודאי הלך בדרך זו אשר רביז"ל הזהיר ללכת

אל"ף זעירא, וממילא יכול כל דבר ליהפך לטוב, אם יעלוהו למעלה על ידי הקרבן, וזה כמו עניין התשב"ר שהארכנו לבאר עניינם, ועל כן הם מחילים ללמוד מויקרא ומהקרבנות, וגם הם עצמן רמוזים באל"ף זעירא, כי אל"ף היינו לומד כמו ואאלפך חכמה (איוב לג לג), ואל"ף זעירא הוא לומד קטן דהיינו תינוק בבית רבו (ועי' כלי יקר ויקרא א א שכתב כן שהאל"ף זעירא רומז על התשב"ר שמתחילים בויקרא), וממילא בכח האל"ף שבחטא, נהפך הח"ט לטו"ב, על ידי גד"י.

ביאור נסיעתו של רביז"ל

וזה השייכות בין עניין המשכן והתשב"ר לבין הנסיעה של רביז"ל ללעמבערג שאמר למוהרנ"ת שמאמר זה הוא התחלה מביאור עניין הנסיעה, ולא מובן מה השייכות ביניהם, אכן עתה הרי נתבאר שעניין משכנות הרועים שדיבר בו רביז"ל, הוא אותו עניין שמבואר מחז"ל בדרשתם על פסוק זה, שהרועים עצמם מתמשכנים על ישראל, וסובלים יסורים על עוון הדור, וזה הרי הטעם הפשוט לנסיעת רביז"ל שנסע כדי לבקש רפואה ליסוריו ומחלתו, ולמה הצדיק צריך לסבול יסורים וגם לבקש רפואה, והרי אם הדור חטא מה זה שייך אל הצדיק, ואיך יסורי הצדיק מכפרים על הדור, ועל זה ביאר רביז"ל כאן עניין משכנות הרועים, וכבר נתבאר עומק העניין וביאור הדבר, איך שהצדיק הוא שורש נשמות ישראל, ושורש כל מעשיהם,

ההתחזקות שהיתה לכל אחד, וכל אחד לפי מידת ההתחזקות שהיתה לו כך זכה.

ועי' בפל"ח על תורה זו שביאר את העניין שאמו בגמ' (כתובות סב.) על בתו של נקדימון בן גוריון, שליקטה שעורים מבין רגלי סוסי ערביים, ורבי יוחנן בן זכאי קרא עליה את המקרא הזה, אם לא תדעי לך וגו' צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים, ולא מובן מה הוסיף בזה שדרש את הפסוק על המעשה שראה, וביאר בפל"ח שבא לומר להם, שאילו היו מקיימים את הפסוק הזה כפירושו של רביז"ל לבקש את הנקודות טובות ולהאמין בהם, לא היו באים לידי החורבן ע"כ, ואכן מוהרנ"ת כתב בעל"ת (מכתב רסג), שמה שישובו ישראל סוף כל סוף, יהיה על ידי דרך זו של אזמרה, מה שכל אחד יאמין וימשוך עצמו גם לטוב כל שהוא.

במהרה בימינו אמן.

בה כמ"ש מוהרנ"ת עצמו בתורה זו בפנים, וכמו שכותב בפירושו שם במכתב, וא"כ לא מובן לכאורה מפני מה חשב שבנו היה עולה עליו אם היה הולך בדרך ליקוט הנקודות טובות, ונראה מוכח מזה שיש הרבה דרגות בעניין זה, ומוהרנ"ת סבר שגם הוא לא מושלם בעניין זה של חיפוש הנקודות טובות והשמחה בהם, וע"כ אמר שאם היה מי שהיה הולך בשלימות בדרך זו, על דרך שהוא הולך עם 'אזמרה', היה מצליח יותר ממני.

וזה ביאור השיחה (אשר שח מוה"ר אברהם ב"ר נחמן), שאמר, למה היה רביז"ל מה שהיה משום שהיתה לו כזו מידה של התחזקות, ולמה היה מוהרנ"ת מה שהיה, משום שהיתה לו כזו מידה של התחזקות וכו', וסיים ולמה אני מי שאני, מפני שיש לי כזו מידה של התחזקות, ונראה שהכוונה היא לומר, שאין הבדלי המדריגות לפי תוקף ההתעוררות או ההשגה, אלא לפי חוזק